



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D. D. N., nar. X., státní příslušnost Vietnam, *zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45*, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15.2.2016, č.j. CPR-38245-3/ČJ-2015-930310-V242,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 10. 9. 2015, č.j. KRPK-40544-22/ČJ-2015-190026-SO, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 4 roky. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území ČR 21 dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

V podané **žalobě** žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se

zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Považoval meritorní rozhodnutí žalovaného za nesprávné, nepřezkoumatelné, rovněž za nezákonné, především byl toho názoru, že žalovaný správní orgán nedostatečně a nesprávně vyhodnotil zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Žalobce zdůrazňoval, že spolu se svou družkou, účastníci řízení č. 4 správního řízení, **paní D. T. H.**, pečuje a vychovává nezletilou dceru D. T. T.. Žalobce je otcem nezletilé. Spolu s družkou a nezletilou dcerou tvoří úplnou a harmonickou rodinu. Tato skutečnost byla v řízení před správními orgány podpořena jak účastnickými výpověďmi těchto osob, tak místním šetřením správního orgánu I. stupně. Pokud žalovaný správní orgán poukázal v napadeném rozhodnutí na rozpory ve výpovědi žalobce a jeho družky, tyto rozpory jsou pouze zcela minimální. V rodném listě nezletilé dcery žalobce, je tento uveden jako otec. Vzhledem k tomu, že se jedná o veřejnou listinu, byl správní orgán povinen presumovat její správnost, a to navíc v kontextu výše uvedeného prokázaného a správním orgánem ověřeného společného soužití rodiny.

Žalobce dále uvedl, že byt' spisový materiál obsahuje závazné stanovisko k vycestování žalobce, je nutno na tomto místě zdůraznit, že mezi nejdůležitější mezinárodní dokumenty, se kterými se musí správní orgán v obdobných případech při rozhodování o souladu závazného stanoviska s mezinárodněprávními závazky ČR vypořádat, patří právě Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato je významným právním nástrojem, který zaručuje ochranu základních lidských práv a svobod (např. zákaz mučení, právo na spravedlivý proces, právo na respektování soukromého a rodinného života). V čl. 8 výslovně zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Do výkonu tohoto práva nemůže státní orgán zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Dalším, neméně důležitým dokumentem z oblasti mezinárodního práva, je Úmluva o právech dítěte, přijata dne 20. listopadu 1989 v New Yorku. Již v preambuli tohoto dokumentu se zdůrazňuje oprávněný nárok dětství na zvláštní péči a pomoc, odvolávajíc se na Všeobecnou deklaraci lidských práv Spojených národů. Smluvní strany na tomto místě také konstatují, že rodina, jako základní jednotka společnosti a přirozené prostředí pro růst a blaho všech svých členů a zejména dětí, musí mít nárok na potřebnou ochranu a takovou pomoc, aby mohla beze zbytku plnit svou úlohu ve společnosti, a uznávají, že v zájmu plného a harmonického rozvoje osobnosti musí dítě vyrůstat v rodinném prostředí, v atmosféře štěstí, lásky a porozumění. Úmluva o právech dítěte dále přiznává každému dítěti od narození právo znát své rodiče a právo na jejich péči. Podle čl. VIII tohoto dokumentu se smluvní státy také zavazují respektovat právo dítěte na zachování jeho rodinných svazků. Navíc, dle čl. IX smluvní státy zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte.

Za shora předestřené rodinné situace, která byla v průběhu správního řízení potvrzena jak vyjádřením žalobce, tak účastníky řízení i pobytovou kontrolu v místě bydliště, je zcela jednoznačné, že udělením správního vyhoštění z území České republiky žalobci jako otci

nezletilé dcery, o kterou se spolu s družkou stará a vychovává, dojde k nepřiměřenému zásahu nejen do soukromého a rodinného života žalobce, ale především do soukromého a rodinného života celé jeho rodiny, která pobývá na území České republiky v rámci povolení k dlouhodobému pobytu. Podle žalobce se tak nejedná o rozhodnutí souladné s čl. IX. Úmluvy o právech dítěte, jak žalobce výše poukázal. Nezletilá dcera má nepopíratelné právo, aby osoby, které k ní mají zákonnou vyživovací povinnost - tedy i žalobce, mohly pobývat na území České republiky v rámci pobytového statusu. V tomto ohledu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

Výrok napadeného rozhodnutí žalobce považoval stejně tak za nezákonný, a to z toho důvodu, neboť žalovaný správní orgán aplikoval na žalobce § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, kdy však měl v případě řízení o správním vyhoštění postupovat dle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské Unie. Podle žalobce vzhledem k tomu, že správní orgán za účastníka řízení přibral i nezletilou S. F., jako účastnici č. 2 - dceru žalobce a českou státní občanku - měl na žalobce jako rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců - aplikovat § 119 odst. 2 téhož zákona, nikoliv vydávat rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle § 15a odst. 1 písm. b) tohoto zákona se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Tato vada pak způsobuje nezákonnost rozhodnutí žalované, kdy skutkové podstaty, pro které lze uložit správní vyhoštění, jsou v § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců popsány odlišně, za nelegální pobyt by pak nebylo možno žalobci jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské Unie správní vyhoštění vůbec udělit.

Žalobce žádal soud, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná plně odkazovala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Byla přesvědčena, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 174a citovaného zákona. Žalobce podmínky k pobytu na území České republiky nesplňoval, z území však vycestovat odmítal, a to i přes opakované uložení správního vyhoštění, když vycestování z území oddaloval opakovaným podáváním žádostí o azyl nebo pobyt, jimž nikdy nebylo vyhověno. K tomu zjištěné protiprávní jednání žalobce (opakované přestupkové a trestněprávní jednání), podrobně popsané v žalobou napadeném rozhodnutí, popř. uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vypovídá o zřejmé neúctě žalobce k právnímu řádu České republiky a v žádném případě neskýtá záruky o nápravě žalobce. Žalovaná po komplexním posouzení všech skutečností dospěla k závěru, že protiprávní jednání, kterého se žalobce na území České republiky dopouštěl, je závažné, a i přes rodinný život, který žalobce vede na území, nelze podle názoru žalované shledat, že by uložení správního vyhoštění bylo v daném případě nepřiměřené, tzn., že převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce nad jeho soukromým

a rodinným životem. Žalobce si svého protiprávního jednání páchaného na území České republiky byl plně vědom a i přesto odmítal z území České republiky vycestovat a snažil se vybudovat si zde rodinný život, se svou družkou počali dítě. Partnerský vztah a narození dítěte však za takových okolností nemohou zabránit vyhoštění žalobce, když obdobné případy jsou hodnoceny stejně v rámci aktuální judikatury, včetně rozhodování Nejvyššího správního soudu. Žalobce se mýlí, pokud dovozuje, že z důvodu jeho vyživovací povinnosti k nezletilé dceři má nepopiratelné právo na pobytový status a že mu proto nelze uložit správní vyhoštění. Žalovaná nedospěla k závěru, že by za daných okolností byla porušena Úmluva o právech dítěte, když k takovému porušení nedospělo ani Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky při hodnocení možných překážek vycestování v rámci závazného stanoviska. Žalovaná dále uvedla, že se také zákonným způsobem vypořádala s tím, že žalobce není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců a proto mu - osobě v postavení „státního příslušníka třetí země“ - nepřísluší z hlediska citovaného zákona taková ochrana před správním vyhoštěním, jako je tomu u osob výše uvedených. Předmětné správní řízení proto nemohlo být vedeno podle ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jak žalobce nesprávně namítal.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 17. 4. 2014, č.j. KRPK-35101-1/ČJ-2014-190020, ze kterého vyplývá, že dne 17.4.2014 v 10:30 hod byla od vedoucího OPA OCP Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje získána informace, že se na pracoviště OAMP v Karlových Varech dostavil cizinec, tedy žalobce. Žalobce byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne podal žalobce vysvětlení, o němž byl sepsán úřední záznam vedený pod č.j. KRPK-35101-7/ČJ-2014-190026-SO. Dne 17. 4. 2014 bylo také zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Téhož dne 17. 4. 2014 byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení vedený pod č.j. KRPK-35101-15/Čj-2014-190026-SO. Ve svém vyjádření žalobce uvedl, že na území ČR pobývá od roku 1996. Tehdy přicestoval na návštěvu svých příbuzných. Od té doby zde nepřetržitě pobývá. V ČR pobýval za účelem podnikání. V roce 2004 byl trestně stíhán pro trestný čin pro porušení chráněných známek a autorského práva, kdy mu byl Okresním soudem v Chebu uložen trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, nepodmíněně. V té době byl i v pátrání, takže do vězení nastoupil později. Trest si celý odseděl. Dále uvedl, že v ČR byl v minulosti i žadatelem o azyl. Někdy v roce 2003 a 2004 na cizinecké policii na Pomezí dostal správní vyhoštění, protože v ČR pobýval bez víza. Přitom dostal i výjezdní vízum na 30 dnů. V té době odjel do azylového tábora do Frýdku- Místku, kde požádal o azyl. Řízení se vedlo až do roku 2007. Azyl mu nebyl přiznán. V roce 2007 podal žádost o sloučení k dceři S.F., nar. X, která je občankou ČR. Žádost byla zamítnuta, protože nežil s dcerou v jedné domácnosti. V roce 2012 až do roku 2013 žádal znovu o azyl, jenž mu opět nebyl udělen. V srpnu roku 2012 mu bylo policií v Zastávce u Brna uděleno vyhoštění na dva roky, a to proto, že v ČR opět pobýval bez víza. Vše to souviselo s tím, že s žalobcem probíhala různá řízení a ne vždy věděl o jejich výsledku. Rozhodnutí v zastávce u Brna převzal do vlastních rukou, takže o správním vyhoštění věděl. Písemně se odvolal. Jak odvolání dopadlo, nevěděl, protože rozhodnutí nikdy nedostal. Dále konstatoval, že v cestovním pase má vylepen pobytový štítek s platností do 26. 7. 2013. Poslední den platnosti víza byl nejdříve na OAPM v Karlových

Varech, kde mu sdělili, že mu platnost víza neprodlouží, a že má jít na cizineckou policii. Byl na cizinecké policii ve Staré Roli, kde mu také sdělili, že mu vízum neprodlouží, a že má jít na OAMP. Takže pendloval mezi dvěma úřady a nikdo mu nepomohl. Ani OAMP, ani cizinecká policie mu neoznámili, že jeho odvolání bylo zamítnuto. K otázkám správního orgánu uvedl, že má dceru S. F., jež je občankou ČR. Má také sestru, která má povolen pobyt na území ČR. Kromě shora uvedených na území ČR má také svoji družku a nezletilou dceru. V případě odloučení by toto snášel velmi těžko, neuměl si to představit, neboť považoval soužití své a jeho družky s nezl. dcerou za šťastné. Snaží se ze všech sil, aby byli šťastni a finančně rodinu zabezpečili. Dále konstatoval, že jeho rodiče bydlí ve Vietnamu. Má dalších 8 sourozenců, kdy kromě jeho sestry, která žije v Aši, všichni žijí ve Vietnamu. V zemi svého původu byl naposledy v roce 2003. Součástí správního spisu je dále úřední záznam ze dne 7. 5. 2014, č.j. KRPK-35101-30/Čj-2014-190026-SO, kde je uvedeno, že dne 6.5.2014 v 14:00 hod byla hlídkou Oddělení pobytových agend, pracoviště Sokolov provedena pobytová kontrola na adrese G. 1457/6 A. k ověření skutečnosti z protokolu o vyjádření účastníka řízení, že je otcem státního občana ČR, S. F., která byla na základě toho dne 30.4.2014 ustanovena usnesením správního orgánu účastníkem řízení. Na uvedené adrese bylo zjištěno, že zde bydlí paní M. U., pan G.U. a výše uvedená S. F.. Paní U. uvedla, že o dítě se starají již 11 let, je to dítě jejich dcery a jsou jeho prarodiče. Dále uvedla, že matka zde nežije a zdržuje se na neznámé adrese. Občas dítě navštěvuje. Otec dítěte nejeví o dítě větší zájem a nepřispívá finančně na jeho výchovu. Dále je součástí správního spisu rozsudek ze dne 15. 4. 2013, č.j. 19 P 144/2002-320, na jehož základě byl zamítnut návrh otce nezletilé S. F., aby soud upravil rozsudkem styk otce s nezletilou. Za účelem prošetření, zda se nejedná pouze o žalobcem účelově dokládanou rodinnou vazbu k občanu ČR správní orgán I. stupně vydal dne 20. 5. 2014 usnesení pod č.j. KRPK-35101-35/Čj-2014-190026-SO. K předmětnému usnesení se vyjádřila nezl. S.F. v ručně psaném dopise, kde mimo jiné uvedla, že chce, aby byl žalobce odstěhován do zpět do Vietnamu. Nechce se s ním již nikdy setkat, protože na babičku a dědečka vytáhl pistoli, byl na ně a na ni ošklivý, křičel, neustále se hádal, nadával na policii a státní soudy, že jsou nespravedlivé. Chtěla udělat test DNA, aby věděla, že je to její biologický otec. Vynucoval si focení a fotky poté používal na policii. Žádala, aby ji před žalobcem ochránili, aby se s ním nikdy už nemusela stýkat. Dne 2. 7. 2014 obdržel správní orgán I. stupně odpověď z Městského úřadu Aš, kde bylo uvedeno, že žalobce se svou dcerou S. F. společnou domácnost nesdílí. S otcem v kontaktu není, od loňského soudu se s ním nesetkala. Když měla narozeniny, zavolał jí. I nadále se jej bojí a nemá zájem se s ním stýkat. Nemá ke svému otci žádnou citovou vazbu. Dne 8. 7. 2014 byl pořízen protokol o vyjádření účastníka správního řízení s družkou žalobce paní T. H. D., ve kterém uvedla, že do ČR přicestovala 18. 1. 2008 a důvodem jejího příjezdu bylo podnikání. V jiné zemi než je ČR nežila. Má zde dlouhodobý pobyt. S žalobcem se seznámila v roce 2010, ale žijí spolu od roku 2012. Uvedla, že žalobce má na území ČR dceru, ale ona nikoho. S žalobcem má dceru. Konstatovala, že je na žalobci citově závislá, sdílí s ním společnou domácnost a společně vychovávají jejich dceru. Neuměla si představit život bez něho. Jejich domácnost funguje tak, že ona je doma s dítětem, veškeré peníze má od svého druha. Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince. Ze dne 27. 6. 2016, č.j. KRPK-35101-52/Čj-2014-190026-SO, ve kterém je uvedeno, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné. Dne 7. 7. 2014 byl na Sokolov dle § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., sepsán protokol o výsledku účastníka řízení s žalobcem. Účelem bylo opětovně ověření skutečností ohledně rodinných vazeb účastníka řízení, popřípadě zjištění dalších

skutečností ohledně jeho pobytu na území České republiky. Správnímu orgánu žalobce potvrdil, že na nové hlášené adrese pobytu Ch., Čs. o. 933 bydlí se svoji družkou a dcerou v jednopokojovém bytě. Náklady na provoz domácnosti hradí družka, sám žalobce nevlastní a nemá na území ČR žádný majetek. Potvrdil, že má dluhy na pokutách u Policie České republiky. K dceři S. F. sdělil, že ji již dva roky nenavštěvuje a nepřispívá na její výchovu. Vztah se svojí dcerou a družkou charakterizoval jako dobrý a vyjádřil se, že je na nich citově závislý. Uvedl, že nepracuje, je v domácnosti a stará se o dceru. K nepovolené práci sdělil, že oblečení, které měl v době kontroly na sobě, není firemní, ale nosí jej každý den. Popřel, že by vykonával nedovolenou práci. Dále sdělil, že byl poučen ohledně problému s dodržováním zákonů, jednání se dopustil z neznalosti a je si vědom, že to přínosem pro ČR nebylo. Dále sdělil, že do Vietnamu se nemá kam vrátit a bojí se, že by tam mohla být válka.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že účastník řízení přicestoval na území České republiky v roce 1996, ode dne 2.1.1997 do dne 31.7.2004 pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Účastníku řízení bylo v roce 2004 uloženo správní vyhoštění v délce na 3 roky. V roce 2002 a v roce 2005 byl účastník řízení odsouzen ze spáchání trestné činnosti. Účastník řízení území České republiky neopustil, naopak se snažil získat na území České republiky pobyt s odkazem na vazbu na svou dceru S. F., v roce 2008 požádal o trvalý pobyt na území, v roce 2009 o přechodný pobyt na území, avšak neúspěšně. Posléze v roce 2010 podruhé požádal neúspěšně o mezinárodní ochranu (první žádost o mezinárodní ochranu podal v roce 2004). K vycestování z území České republiky ho nepřimělo ani opakované vydání výjezdních příkazů, poslední s platností do dne 29. 2. 2012, což mělo za následek uložení dalšího správního vyhoštění v délce trvání dva roky. Účastník řízení však z území České republiky opětovně nevycestoval, protože již potřetí a opět neúspěšně podal žádost o mezinárodní ochranu a správní vyhoštění pak nerespektoval ani poté, co mu bylo v souvislosti s ukončením řízení ve věci mezinárodní ochrany udělen výjezdní příkaz s platností do dne 26. 7. 2013, když od následujícího dne tj. ode dne 27.7.2013 pobýval účastník řízení na území České republiky bez oprávnění k pobytu a zároveň v době vykonatelného správního vyhoštění. Uvedené skutečnosti pak nepochybně vypovídají o závažnosti protiprávního jednání účastníka řízení páchaném na území České republiky, když ze zjištěných skutečností vyplývá snaha účastníka řízení za každou cenu využívat jakékoli možnosti k získání pobytového oprávnění na území, což se mu však zjevně opakovaně nepodařilo, protože k tomu, aby zde mohl legálně pobývat, opakovaně nesplnil zákonné podmínky. Zároveň je prokázána zjevná neochota účastníka řízení respektovat skutečnost, že mu na území České republiky žádné oprávnění k pobytu nepřísluší, protože nikdy z území České republiky nevycestoval. S ohledem na prokázané skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu žalovaná konstatovala, že v rámci předmětného správního řízení bylo bez pochybností prokázáno, že účastník řízení podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., opakovaně porušoval právní předpis (zákon č. 326/1999 Sb.), když vdaném případě je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, neboť porušování zákona č. 326/1999 Sb., ze strany účastníka řízení již v minulosti vedlo k uložení správního vyhoštění a ani takový postup ze strany správního orgánu nevedl účastníka řízení k tomu, aby upustil od svého protiprávního jednání a respektoval nejen zákony České republiky, ale také vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, jež mu ukládalo povinnost vycestovat z území České republiky, když zároveň nelze opomenout trestněprávní a přestupkovou minulost

účastníka řízení. Ačkoli nelze účastníku řízení přičítat k tíži, že využíval zákonné prostředky k tomu, aby zde získal povolení k pobytu, je zřejmé, že podmínky k pobytu nesplňuje, z území České republiky vycestovat odmítá, a to i přes opakované uložení správního vyhoštění, když vycestování z území oddaluje opakovaným podáváním žádostí o azyl nebo pobyt, jimž nikdy nebylo vyhověno. Výše uvedené protiprávní jednání účastníka řízení včetně opakovaného přestupkového jednání vypovídá o zřejmé neúctě účastníka řízení k právnímu řádu České republiky a v žádném případě neskýtá záruky o nápravě účastníka řízení. Žalovaná byla proto názoru, že protiprávní jednání, kterého se účastník řízení na území České republiky dopouštěl, je závažné, a i přes rodinný život, který účastník řízení vede na území, nelze podle názoru žalované shledat, že by uložení dalšího správního vyhoštění bylo v daném případě nepřiměřené. Nad rámec uvedeného dále sdělila, že si účastník řízení musel být vědom situace, že na území nemá žádné oprávnění k pobytu a pokud za takové situace počali se svou družkou dítě, nemůže očekávat, že by tato skutečnost s ohledem na závažnost jeho protiprávního jednání mohla být důvodem, pro kterou mu nebude uloženo správní vyhoštění. K námitce účastníka řízení o tom, že měl být považován za osobu ve smyslu ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb. a tedy rodinného příslušníka občana Evropské unie, žalovaná uvedla, že tento názor účastníka řízení je nesprávný, neboť účastník řízení má sice dceru S. F., která je českou občankou, nicméně s ní nežije ve společné domácnosti. Správní orgán I. stupně tedy postupoval správně, pokud účastníka řízení nepovažoval za rodinného příslušníka občana Evropské unie, nýbrž jej posuzoval jako osobu v postavení „státního příslušníka třetí země“.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Soud shledal neopodstatněnou námitku žalobce, že na základě rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, neboť se nejedná o rozhodnutí souladné s čl. IX. Úmluvy o právech dítěte. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce do ČR, jak sám vypověděl, přicestoval v roce 1996, kdy od 2. 1. 1997 do 31. 7. 2004 pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 31. 10. 2002, byl rozsudkem Okresního soudu v Chebu, sp. zn. 3T 84/2002 odsouzen za spáchání trestného činu podle § 152 odst. 1 trestního zákoníku. Tento trest mu byl změněn na nepodmíněný v délce 7 měsíců, který vykonal 12. 4. 2006. Dne 17. 11. 2004 bylo žalobci rozhodnutím č.j. SCPP-609/PL-OKP-4-2004 uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Dne 16. 12. 2004 požádal o mezinárodní ochranu. Tato žádost byla ke dni 6. 6. 2007 zamítnuta. Dne 29. 4. 2005 byl rozsudkem Okresního soudu v Chebu, č.j. 3T 44/2005 odsouzen za spáchání trestného činu podle § 213 odst. 1, 3 trestního zákoníku. Dne 24. 1. 2008 žalobce požádal o povolení k trvalému pobytu, kdy tato žádost byla zamítnuta. Dne 26. 1. 2009 podal žalobce žádost o přechodný pobyt na území ČR. Tato žádost byla taktéž zamítnuta. V letech 2008 až 2010 se podle dostupných evidencí

dopouštěl opakovaně přestupkového jednání. Má evidováno 12 přestupků spáchaných v oblasti zákona o pobytu cizinců. Dne 28. 6. 2010 žalobce podal druhou žádost o mezinárodní ochranu, která byla ke dni 12. 12. 2011 zamítnuta. Žalobci byl poté vydán výjezdní příkaz s platností do dne 1. 2. 2012, a další poté s platností do dne 29. 2. 2012. Dne 21. 2. 2012 žalobce požádal o udělení víza za účelem strpění, když žádost byla ke dni 26. 5. 2012 pravomocně zamítnuta. Rozhodnutím č.j. CPR-10006/ČJ-2012-004025 ze dne 29. 8. 2012, které nabylo právní moci dne 11.3.2013, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na 2 roky. Dne 21.8.2012 podal žalobce třetí žádost o azyl, jež byla jako nepřipustná zamítnuta ke dni 27. 6. 2013 a v následném soudním řízení nebyl žalobě přiznán odkladný účinek. Poslední výjezdní příkaz byl žalobci udělen s platností do dne 26. 7. 2013.

Soud konstatuje, že shora uvedené skutečnosti vypovídají o tom, že se v průběhu svého pobytu žalobce dopouštěl opakovaně protiprávního jednání, a z jeho chování lze usuzovat na snahu o získání jakéhokoli pobytového oprávnění, kdy k tomuto využíval každou možnou příležitost. Zjevná je ze shora uvedeného také neochota žalobce respektovat rozhodnutí správních orgánů ČR a také neochota respektovat skutečnost, že mu bylo v minulosti již dvakrát uloženo správní vyhoštění. Soud má za to, že cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající jim z právních předpisů. Počet žalobcem spáchaných přestupků v oblasti zákona o pobytu cizinců svědčí o tom, že žalobce dlouhodobě nerespektoval zákonná ustanovení vztahující se k pobytu cizinců na území ČR, a tedy o neúctě žalobce k právnímu pořádku ČR. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že v případě, že se cizinec dopouští protiprávního jednání, musí být ztotožněn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, a to navíc za situace, kdy se na území ČR dopouští nejen trestněprávního a přestupkového jednání, ale také kdy nerespektuje svou povinnost z ČR vycestovat. Soud si je vědom toho, že správní vyhoštění představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochranu jeho soukromého a rodinného života. Přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění je posuzována ve vztahu k § 119a odst. 2 a zkoumána v rozsahu vyžadovaném § 174 zákona o pobytu cizinců. Podle § 119a odst. 2 rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Pojem rodinného života je nutné vykládat zejména s důrazem na fungující rodinné vztahy. Tyto nemohou být pouze formální. Je zde kladen důraz na realizaci rodinného života. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené pouze tehdy, pokud je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Takovým rozhodnutím musí být nastolena rovnováha mezi zájmem státu na ochraně bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy se musí přihlížet k závažnosti spáchaného protiprávního jednání, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území ČR.

V daném případě má soud za prokázané, že žalobce na území ČR má nezl. dceru S. F. a dále nezl. dceru D. T. T., kterou má se svou družkou D. T. H.. K vazbě žalobce a jeho nezl. dcery S. F. soud uvádí, že žalobce s dcerou společně nesdílí domácnost, žalobce se na její výchově nijak nepodílí, a to ani finančně, což je zřejmé i z toho, že byl odsouzen Okresním

soudem v Chebu za nehrazení výživného na svou dceru. Prakticky se s ní nestýká, jeho dcera k žalobci podle svého ručně psaného vyjádření nemá žádný vztah a chce, aby byl žalobce odstěhován zpět do Vietnamu, nechce se s ním již nikdy setkat, protože na babičku a dědečka vytáhl pistoli, byl na ně a na ni ošklivý, křičel, neustále se hádal, nadával. Soud má za to, že zájem žalobce o svou dceru je ryze účelový, kdy tímto účelem je získání pobytového oprávnění.

Dále se soud zabýval vztahem žalobce a jeho družky. Jejich společné soužití bylo ve správním řízení prokázáno. Žalobce ve správním řízení poukazoval na to, že si neumí představit život bez své družky a dcery, jež společně vychovávají. Soud dále uvádí, že jejich nezl. dcera byla počata v době, kdy žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, kterému bránila pouze podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany. Případný pobyt žalobce na území v době narození jeho nezl. dcery D. T. T. byl velmi nejistý. Soud má za to, že skutečnost, že žalobce se svou družkou vychovává dvouletou dceru, nemůže znamenat zásadní okolnost pro neuložení správního vyhoštění. K jejímu početí se rozhodli v době, kdy pobyt žalobce na území ČR nebyl jistý. Oba si museli dobře uvědomovat, že žalobce má uloženo správní vyhoštění, a přesto se rozhodli k početí a péči o potomka. Žalobce budoval svůj soukromý život s tím, že byl obeznámen se svou situací, tedy byl srozuměn, že na území ČR žije nelegálně a nemá za daných okolností možnost si na území ČR ani zajistit legální pobyt, pokud nevycestuje. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že jeho soukromý a rodinný život není vázán na území ČR. Jeho rodinné soužití může být obnoveno jinde. Žalobce a jeho družka mohou vytvořit plnohodnotnou rodinu např. i v domovském státě, kde oba mají i zbývající část svých rodin. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že osobní zájmy žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na území ČR nemohou v daném případě převážit zájem státu na ochraně území ČR před neoprávněným pobytem žalobce, který opakovaně porušuje právní předpisy a ohrožuje právem chráněné společenské hodnoty. Navíc do této situace se žalobce uvedl zcela sám, svým jednáním. Správní vyhoštění bude zásahem do soukromého života žalobce, v daném případě však nepůjde o zásah nepřiměřený.

Soud dále konstatuje, že uložení správního vyhoštění není v rozporu ani s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, ani s Úmluvou o právech dítěte, neboť předmětem daného rozhodnutí není oddělení žalobce od jeho družky a jeho dcery. Těmto nic nebrání, aby následovali žalobce do země jeho původu a rodina by tak zůstala pohromadě, i když ne na území ČR. Za dané situace je pouze na družce žalobce, zda s ním vycestuje z území ČR i s jejich nezletilou dcerou. Je to pouze družka žalobce, která má na území ČR ekonomické vazby a živí celou rodinu, neboť žalobce nemá na území ČR možnost pracovat. Dcera je nízkého věku a délka uloženého vyhoštění není natolik dlouhá, aby jejich vztah nemohl být v případě, že se družka nerozhodne následovat žalobce do země jeho původu, znovu obnoven.

S ohledem na shora uvedené soud uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. uložení správního vyhoštění je zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nejedná se však o zásah nepřiměřený. Legitimita tohoto zásahu je spatřována na jedné straně v protiprávním jednání žalobce, kdy se v průběhu pobytu na území ČR dopouštěl nejen přestupků, ale dopouštěl se jednání v rovině trestněprávní a na druhé straně v tom, že žalobce

svůj rodinný a soukromý život budoval ve chvíli, kdy věděl, že jeho pobyt na území ČR není legální.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí považuje za nezákonný, neboť žalovaný aplikoval na žalobce § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, místo toho, aby aplikoval § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť je rodinným příslušníkem občana EU, kdy podle § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona rodinným příslušníkem občana EU se rozumí jeho rodič, jde-li o občana EU mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Soud k tomu uvádí, že zjištění, zda se jedná o cizince, na něhož dopadá § 15 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců, má v řízení o uložení správního vyhoštění zásadní význam, neboť na něm závisí, podle jakých ustanovení zákona bude věc správním orgánem posuzována. Ve správním řízení musí být relevantním způsobem prokázáno, že cizinec o občana ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců skutečně pečuje.

Z dikce ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců plyne, že k přiznání tohoto statutu nestačí pouhé zplození dítěte s občankou České republiky. Zákon vyžaduje, aby cizinec – rodič (otec) také se svým dítětem žil ve společné domácnosti (viz § 15a odst. 1 písm. b), § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Ze žalobcovy výpovědi učiněné v průběhu správního řízení je zřejmé, že tato podmínka v jeho případě rozhodně splněna nebyla. Společnou domácnost s matkou S. F. nevedl. Toto potvrdil i Městský úřad Aš, když uvedl, že žalobce se svou dcerou S. F. společnou domácnost nesdílí. S. a F. s otcem v kontaktu není, od loňského soudu se s ním nesetkala. Když měla narozeniny, zavolał jí. I nadále se ho bojí a nemá zájem se s ním stýkat. Nemá ke svému otci žádnou citovou vazbu. Tvrzení žalobce, že je jejím otcem, pro přiznání statutu rodinného příslušníka státního občana České republiky nedostačuje, neboť jím nemůže být zhojen nedostatek sdílení společné domácnosti. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když na žalobcův případ aplikoval § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a nikoliv § 119 odst. 2 téhož zákona.

Protože žalobce není rodinným příslušníkem státního občana České republiky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na jeho případ nelze vztáhnout, jsou nepřipadné též námitky žalobce, že nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění vyžadované tímto zákonným ustanovením. Tyto podmínky se týkají pouze případů, kdy je rozhodováno o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka ve vyloženém smyslu, což však žalobce není.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 8. dubna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová